

Jaroslav Seifert

Deštník
z Piccadilly

VYŠEHRA D

Copyright © Jaroslav Seifert 1979, dědicové 2013
Illustrations © Pavel Sukdolák 2013

ISBN 978-80-7429-337-5

DEŠTNÍK Z PICCADILLY

Kdo s láskou neví kudy kam,
ať se zamiluje
třeba do anglické královny.
Proč ne!

Její tvář je na každé ze známek
starobylého království.

Jestliže ji však požádá
o schůzku v Hyde Parku,
může vzít na to jed,
že bude čekat marně.

Bude-li však jen trochu rozumný,
moudře si řekne:
No ovšem, vždyť vím,
v Hyde Parku dneska prší.

Když se vracel z Anglie,
koupil mi syn na londýnské Piccadilly
vycházkový deštník.

Když je zapotřebí,
mám nad svou hlavou
vlastní malé nebe,
které je sice černé,
ale i v jeho napjatých drátech

může proudit milost boží
jako elektrina.

Rozvírám deštník, i když neprší,
jako baldachýn
nad knížkou Shakespearových Sonetů,
kterou nosím v kapse.

Jsou však i chvíle, kdy mě vyděsí
i rozzářená kytice vesmíru.

V předstihu své krásy
hrozí nám však svou nekonečností
a ta je příliš podobná
spánku po smrti.

Vyhrožuje prázdnotou a mrazem, a ne rojem
svých tisícových hvězd,
které nás v noci šálí
svým svitem.

Ta, které dali jméno Venuše,
je přímo strašlivá.

Ještě se tam vaří skály
a jako gigantické mořské vlny
vzdouvají se tam horstva
a prší hořící síra.

Ptáme se stále, kde je peklo.
Je tam!

Co zmůže však křehký deštník
proti vesmíru!
Ostatně ani jej nenosím.
Mám plné ruce práce,
abych mohl jít,
přimknut úzce ke své zemi
jako noční můra ve dne
k drsné kůře stromu.

Celý život hledal jsem ráj,
který tu kdysi býval,
a jeho stopy jsem našel
jen na ústech ženy
a na oblosti její pleti,
která je vlahá láskou.

Celý život jsem toužil
po svobodě.
Konečně jsem objevil dvěře,
jimiž je možno k ní vejít.
Je to smrt!

Dnes, kdy jsem už stár,
přejde občas mezi mými řasami
líbezná ženská tvář
a její úsměv rozčeří mou krev.

Plaše se za ní ohlédnou
a vzpomenu na anglickou královnu,
jejíž tvář je na každé ze známek
starobylého království.
God save the Queen!

Ach ano, já dobře vím,
v Hyde Parku dneska prší!

KRÁLOVSKÝ LETOHRÁDEK

Co jsem se nachodil
do piniových hájů
pod sluncem Toskány
a bloudil podél poborených zdí
a vyschlých studní
tu i tam,
po jejichž opuštěném roubení
plazil se břechťan.

Co jsem se nahledal
v lavicích starých chrámů
i před oltáři
těch slavných žen,
jejichž hlavy byly ověněny
verši básníků
a jejichž krása utkvěla jak šperk
na prsou Itálie.

Dnes už jsem příliš stár,
však ani ve vzpomínkách, ani ve snu
nohy nebolí.

Na dnešek v noci svítil úplněk.
V Chotkových sadech
bylo jako ve dne
a milenci se marně pokoušeli
ukrýt své polibky.

Na bílá čela mramorových soch
u mělké jeskyně
padal té noci měsíční svit
a tváře, jindy tak něžné,
byly strašlivé
jako tváře mrtvých,
kteří vstávají z hrobu.

Fontána ztichla,
voda chtěla spát,
a hebká břítka tisícerych krůpějí
přestala bít do mokrého plechu.
Jen malé polní myšky
pod fontánou
běhaly mezi květinami parteru
jako v bludišti.

Ještě dnes zdvihá někdo pochodeň,
která barví střechu zeleně,
aby posvítil,
když tance vyšuměly,
znaveným nožkám tanečnic
na těch pár kroků.

Když všichni odešli,
hnuly se sloupy v prázdných arkádách
a jako němí poutníci
daly se na svou pouť.

 Kráčely bez hlavy,
šly bez nohou a bez rukou
a bez růžence,
jen se svým zlomeným stínem
kolem letohrádku.

V tom okamžiku záclony na nebi
se prudce rozhrnuly
a před očima objevil se chrám
a pod ním Hrad
se všemi věžemi bývalých opevnění.

Kdykoliv zadívám se na Prahu
— a dívám se na ni stále
 a vždycky bez dechu,
protože ji miluji —,
obráťím mysl k Bohu,
ať se mi schovává už kdekoliv,
za hvězdnou mlhovinou
či jen za starým paravánem
 prožraným od molů,
abych mu poděkoval,
že propůjčil tu velkolepou scénu
i mému životu.

Mně i mým radostem
a bezstarostným láskám,
mně i mým slzám bez pláče,
když lásky odcházely,
i mému hoři přehořkému,
když ani verše nesměly zaplakat.
Miluji její ohořelé zdi,
ke kterým jsme se přimkli za války,
abychom vydrželi.
A nevyměnil bych je za nic na světě.
Ani za jiné,
i kdyby mezi nimi tyčila se Eiffelka
a tekla smutně Seina,
ani za všechny zahrady ráje
plné kvítí.

Až budu jednou umírat
— a bude to již brzo —,
ještě mi bude ležet na srdci
úděl tohoto města.

Vsak bez milosti jako Marsyovi
ať sedřena je kůže z těla
zaživa každému,
kdo by se dotkl tohoto města,
ať je to kdokoliv.
I kdyby sebelépe vyhrával
na svou flétnu.

VLASTNÍ ŽIVOTOPIS

Když hovořila někdy o sobě,
matka vyprávěla:
Můj život byl smutný a tichý,
chodila jsem po špičkách.
Když jsem se však rozzlobila
a trochu zadupala,
zazvonily lehce na polici
šálky po mamince
a já se musela usmát.

Ve chvíli, kdy jsem se narodil,
vlétl prý oknem motýl
a usedl matce na pelest,
ale v téže chvíli zavyl na dvoře pes.
Matka v tom spatřovala
neblahé znamení.

Můj život nebyl sice pokojný
tak jako její.
Ale i když se do dnešních dnů
tesklivě dívám
jako do prázdných rámu
a vidím leda zaprášenou zeď,
byl divukrásný.

Nemohu zapomenout
na mnoho okamžiků,
které byly jako zářící květy
všech možných barev a odstínů,
zatímco večery plné vůní
podobaly se modrým hroznům
schovaným v listech tmy.

Vášnivě četl jsem verše
a miloval hudbu
a bloudil, stále překvapen,
od krásy ke kráse.
Sotva však spatřil jsem poprvé
obraz nahé ženy,
začal jsem věřit v zázraky.

Život mi přeběhl rychle.
Byl příliš krátký
pro má dlouhá toužení,
která byla bez konce.
Než jsem se nadál,
přiblížil se konec života.

Smrt brzy kopne do mých dveří
a vejde.
Hrůzou a leknutím v té chvíli
zatajím dech
a nadechnout už zapomenu.

Kéž mi však není odepřeno
ještě včas zlíbat ruce
té, která trpělivě s mými kroky
šla a šla a šla
a milovala nejvíce.

OBSAH

- Lov na ledňáčka / 9
Otisky prstů / 12
Ticho plné rolniček / 16
Cylindr pana Krössinga / 20
Hlava Panny Marie / 23
Věneček na zápěstí / 26
Ztracený ráj / 28
Okno na křídlech ptáků / 31
Berta Soucaretová / 33
Milenka básníků / 37
U malíře Vladimíra Komárka / 39
Pražská veduta / 42
Máchova noční cesta do Prahy / 46
Píseň velryb / 49
Měsíční haraburdí / 54
Zápas s andělem / 59
Deštník z Piccadilly / 63
Královský letohrádek / 67
Vlastní životopis / 71

EDIČE
verše
SVAZEK
(38)

Jaroslav Seifert **Deštník z Piccadilly**

Ilustrace na vazbě Pavel Sukdolák
Typografie Vladimír Verner
Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2013 jako svou 1124. publikaci
Vydání ve Vyšehradu první
0,88 AA. Stran 80
Redigovala Blanka Koutská
Odpovědná redaktorka Marie Válková
Vytiskla Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o.
Doporučená cena 168 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7429-337-5